

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/164/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7214200233
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexander Husivarga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7214200233.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alexandra Husivargu a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobkyne Z. X., Q. XX. G. XXXX, U. T. X., R. XX, zastúpenej JUDr. Jurajom Špirkom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Floriánska 19, proti žalovanému Z. J. X., Q. X. Q. XXXX, U. T. X., N. XX, o zaplatenie 11.047,73 € a úhradu nájomného, o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 27. januára 2015 č.k. 17C/4/2014-189 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 27. januára 2015 č.k. 15C/4/2014-189 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňu istinu 954,71 € spolu s úrokom z omeškania 5,15% ročne zo sumy 954,71 € od 9. septembra 2014 do zaplatenia, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti o zaplatenie prevyšujúcej istiny 7.989,23 € s príslušenstvom a o určenie úhrady nájomného konanie zastavil. V prevyšujúcom rozsahu žalobu zamietol. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že manželstvo účastníkov bolo právoplatne rozvedené dňom 20.10.2002, rozhodnutím súdu pod č.k. 19C/1123/01-91. Účastníci konania sú bezpodielovými spoluvlastníkmi bytu na Postupimskej ul. 31 v Košiciach. Konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa vedie na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 15C/52/2004. Uvedené konanie doposiaľ nie je právoplatne skončené. Súd vyslovil názor, že (ich) právu užívania vecí tvoriacich predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov, (ďalej len BSM) zodpovedá povinnosť hradiť náklady na vec vynaložené alebo spojené s ich užívaním a udržiavaním. Ak tieto náklady uhradil iba jeden zo spoluvlastníkov, a to z prostriedkov, ktoré sú jeho výlučným vlastníctvom, má právo domáhať sa náhrady takto vynaložených nákladov od druhého bezpodielového spoluvlastníka, ktorý tým získava bezdôvodné obohatenie podľa § 454 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), podľa ktorého bezdôvodne sa obohatil ten, za ktorého sa plnilo, čo mal podľa práva plniť sám. Sporným však bol rozsah, čo mal plniť žalovaný ako spoluvlastník, keď nesporne súd preukázal, že žalovaný v predmetnom byte so žalobkyňou nebýval, a predmetný byt neužíval od 28. septembra 2001, až doposiaľ. Plnenia, ktoré poskytuje správca bytu v súvislosti s užívaním bytu, žalovaný nespotrebuje, a pretože byt preukázateľne neužíval v žalovanom období, nebol povinný platiť ani polovicu zálohových platieb uhradených žalobkyňou za jednotlivé plnenia poskytnuté v súvislosti s užívaním bytu. Len v prípade spoločného užívania vecí v bezpodielovom spoluvlastníctve so žalobkyňou, by vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, ktoré by musel žalobkyňu vydať, ak by ich platila žalobkyňa sama. Jeho povinnosť platenia sa ale týka pevných platieb podľa mesačného zálohového predpisu (preddavkov do fondu opráv, údržby a opráv, poplatku za výkon správy) bez ohľadu na to, či byt užíval, resp. neužíval, a to z titulu spoluvlastníctva k bytu v súlade s § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. podľa veľkosti spoluvlastníckeho podielu. Na základe zisteného skutkového stavu súd určil podiel žalovaného na úhrade nákladov za

byt, a to pokiaľ sa týka pevných platieb 38,72 € (33,19 € tvorba fondu opráv, 5,23 € správna réžia, 0,30 € inkasné poplatok). Od 1. augusta 2011 pevné platby činili 38,42 € (33,19 € + 5,23 €). Za rok 2011 žalobkyňa uhradila na pevných platbách sumu 463,14 € (38,72 € x 7 = 271,04 € + 38,42 € x 5 = 192,10 €). Za rok 2012 zaplatila žalobkyňa sumu 461,04 € (38,42 € x 12). Za rok 2013 zaplatila žalobkyňa 307,36 € (38,42 € x 8). Od 1. septembra 2013 pevná platba do fondu opráv činila 43,19 € + 5,23 € správna réžia = 48,42 €, teda od 1. septembra 2013 do 31. decembra 2013 (žalobkyňa zaplatila (48,42 € x 4) = 193,68 €, teda spolu za rok 2013 sumu 501,04 €. Za obdobie od januára 2014 do „októbra“ 2014 žalobkyňa zaplatila platby v sume 484,20 € (48,42 € x 10). Žalobkyňa uhradila zo svojich finančných prostriedkov na pevné platby za obdobie od 1. januára 2011 do októbra 2014 1.909,42 €, z čoho 1/2 je reprezentovaná sumou 954,71 €. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný je povinný prispieť žalobkyni ako spoluvlastník sumu 954,71 €. Súd priznal žalobkyni aj úrok z omeškania z istiny 954,71 € vo výške 5,15 % odo dňa nasledujúceho po prevzatí žaloby žalovaným, t.j. od 9. septembra 2014 do zaplataenia. Sama žalobkyňa totiž uviedla, že pred podaním žaloby nevyzvala žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia. Za výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia súd považoval doručenie žaloby žalovanému.

3. Vzhľadom na to, že žalobkyňa vzala späť žalobu nad „vymáhanú“ sumu 3.058,50 € a „netrvala“ ani na uložení povinnosti pravidelne uhrádzať aktuálne „nájomné“, súd v tejto časti konanie zastavil. Výrok o trovách konania odôvodnil súd odkazom na ust. § 142 ods. 2 O.s.p..

4. Proti výroku rozsudku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a výroku o trovách konania podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie. Ako odvolací dôvod označila dôvody v § 205 ods. 2 písm. b/ a písm. „h/“ O.s.p. (správne písm. f/ O.s.p. - poznámka odvolacieho súdu). Vyslovila názor, že z titulu BSM k predmetnému bytu v žalovanom období bol žalovaný povinný uhradiť všetky platby spojené tak s vlastníctvom, ako aj s užívaním bytu a spoločných nebytových priestorov. Pokiaľ predmetný byt (je a) bol v žalovanom období v bezpodielovom spoluvlastníctve, mali obaja bezpodieloví spoluvlastníci právo spoločný byt užívať a povinnosť spoločne uhrádzať náklady na byt, vrátane nákladov spojených s jeho užívaním a udržiavaním. Samotná skutočnosť, že žalovaný byt neužíval, neznamená, že mu zaniklo vlastnícke právo k bytu. Zostali mu zachované povinnosti bezpodielového spoluvlastníctva k úhradám za služby spojené s užívaním predmetného bytu. Poukázala aj na znenie § 10 ods. 6 veta prvá zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, podľa ktorého úhrady za plnenia sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome povinní mesačne vopred uhrádzať na účet domu v banke. Žalovaný si nesplnil povinnosť podľa § 11 ods. 9 zákona č. 182/1993 Z.z. a neohlásil správcovi zmenu počtu osôb v domácnosti po jeho odchode zo spoločnej domácnosti. Vyčítala súdu, že nedostatočne odôvodnil svoje tvrdenia, a tak je rozhodnutie nepreskúmateľné. V odôvodnení rozhodnutia nie je vysvetlené z akého dôvodu je žalovaný povinný platiť len pevné platby, a z akého ustanovenia vyplýva, že len v prípade spoločného užívania bytu v bezpodielovom spoluvlastníctve by vzniklo bezdôvodné obohatenie. Nesúhlasila s názorom súdu, že rozvodom manželstva nezaniklo im bezpodielové spoluvlastníctvo. Toto konštatovanie súdu je v rozpore s § 148 OZ, podľa ktorého zánikom manželstva zanikne aj bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Na základe zmluvy o výkone správy sú obaja účastníci konania povinní správcovi platiť náklady za dodávku služieb spojených s užívaním bytu v ich bezpodielovom spoluvlastníctve, bez ohľadu na to, kto v ňom skutočne býva. Podľa názoru žalobkyne do doby vyporiadania BSM hradia bývalí manželia náklady súvisiace s užívaním bytu nachádzajúce sa v nevyporiadanom bezpodielovom spoluvlastníctve spoločne a nerozdielne. Do vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva sú bývalí manželia v postavení pasívne solidárnych dlžníkov, a každý z nich je povinný zaplatiť dlh z titulu služieb poskytnutých s užívaním bytu v celej výške, bez ohľadu na to, ktorý z nich byt výlučne užíva, a to bez ohľadu na obsah ich dohody o tom, kto bude za služby správcovi platiť. Poukázala na rozhodnutia odvolacích súdov, v ktorých tieto potvrdili pasívnu solidaritu „podielových“ spoluvlastníkov voči veriteľovi pri rozhodovaní o nákladoch súvisiacich s užívaním bytu. Nesúhlasila ani s rozhodnutím o trovách konania podľa § 142 ods. 2 O.s.p. s poukazom na podanie doručené súdu dňa 28. novembra 2014 a k upravenému „petitu“, ktorý podľa odvolateľky treba považovať za „posledný“ petit vo veci samej, a vo vzťahu k nemu sa posudzuje miera úspechu. Žiadala priznať náhradu trov konania v sume 586,51 €, ako aj súdny poplatok v sume 183,50 €.

5. Proti výroku rozsudku, ktorým súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni istinu 954,71 € s úrokom z omeškania 5,15 % ročne od 9. septembra 2014 do zaplataenia, podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a žalobu aj v tejto časti zamietnuť alebo zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Nesúhlasil s rozhodnutím súdu, že žalovaný je

povinný platiť pevné platby podľa mesačného zálohového predpisu (preddavky do fondu opráv, údržby a opráv, poplatky za výkon správy) bez ohľadu na to, či byt žalovaný užíval alebo nie, a to z titulu spoluvlastníctva k bytu. Vzniesol aj námietku premlčania práva podľa § 107 ods. 1 OZ, pokiaľ ide o pevné platby predpísané správcom za obdobie od januára 2011 do decembra 2011, lebo žalobkyňa v čase splatnosti jednotlivých mesačných splátok bezpochyby vedela, že na jej úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Zároveň vzniesol aj „kompenzačnú“ námietku vo výške 3.058,50 €, ktorú si uplatňuje voči žalobkyni z titulu náhrady škody, ktorá mu vznikla a stále vzniká, lebo od roku 2001 neumožňuje mu užívať byt, čo je nepochybne preukázané.

6. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP účinného od 1. júla 2016, ďalej len CSP) prejednal odvolanie žalobkyne a žalovaného ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ustanovení § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. b/ a f/ O.s.p. a dospel k záveru, že sú splnené podmienky pre jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Žalobkyňa a žalovaný podali odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku.

8. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (t.j. pred 1. júlom 2016).

9. Podľa ustanovenia § 470 ods. 2 prvá veta CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

10. Keďže odvolania tu boli podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky prípustnosti odvolaní, ako aj ich dôvody bolo treba posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolaní, teda podľa príslušných ustanovení O.s.p..

11. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1,2 CSP), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 CSP).

12. Odvolateľka v odvolaní tvrdila, že v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k „inej vade“ majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Za inú vadu (v § 221 ods. 1 O.s.p. neuvedenú) sa v doterajšej praxi súdov považovalo najmä porušenie ustanovení o dokazovaní, napríklad tým, že súd vôbec nezisťoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci aj napriek tomu, že boli tvrdené a na ich preskúmanie boli navrhnuté dôkazy.

13. Podľa presvedčenia odvolateľky bola jej v konaní odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (napríklad právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na zmenu návrhu, právo na čiastočné späťvzatie návrhu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a podobne).

14. Občiansky súdny poriadok upravoval postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb (§ 1 O.s.p.).

15. Navrhovateľ môže za konania so súhlasom súdu meniť návrh na začatie konania. Zmenený návrh treba ostatným účastníkom doručiť do vlastných rúk, pokiaľ neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom došlo k zmene (§ 95 ods. 1 O.s.p.).

16. Navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý celkom späť, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví (§ 96 ods. 1 O.s.p.).

17. Súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní (§ 96 ods. 2 O.s.p.).

18. Nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie (§ 96 ods. 3 O.s.p.).

19. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

20. Odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 212 ods. 1 O.s.p.).

21. Z obsahu spisu okresného súdu sa podáva, že podaním zo dňa 8. januára 2014, ktoré bolo doručené súdu dňa 9. januára 2014 sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému vydania rozsudku, v ktorom je „Žalovaný povinný do 14 dní od právoplatnosti rozsudku uhradiť žalobkyni finančný dlh - polovicu nájomného za obdobie od 10/2001 do 12/2003 (jednorázovo) v celkovej výške 11.047,73 € a súdny poplatok. Žalovaný je povinný počnúc 01/2014 v termíne do 20. dňa daného mesiaca pravidelne uhradiť žalobkyni 1/2 aktuálneho nájomného v súčasnosti sumu 89,99 € až po dobu súdneho ukončenia vyporiadania BSM prevodom bytu do výlučného vlastníctva žalobkyne na základe návrhu žalovaného v č.k. 15C/52/2004-288“.

22. Na výzvu súdu o odstránenie väd žalobného návrhu uznesením zo dňa 4. marca 2014 č.k. 15C/4/2014-76 reagovala žalobkyňa podaním zo dňa 8. januára 2014 č.l. 85-86, v ktorom uviedla, že „uplatňuje od žalovaného polovicu nákladov nájomného za 3 roky spätne“. Navrhla vydať tento rozsudok : „Žalovaný je povinný do 10 dní od právoplatnosti rozsudku uhradiť žalobkyni finančný dlh - polovicu nájomného za obdobie od 01/2011 do 12/2013 jednorázovo v celkovej výške 3.044,17 € a súdny poplatok. Žalovaný je povinný počnúc 01/2014 v termíne do 20. dňa daného mesiaca, a to pravidelne uhradiť žalobkyni 1/2 aktuálneho nájomného v súčasnosti sumu 87,66 € a po dobu súdneho ukončenia vyporiadania BSM, a prevodom bytu do výlučného vlastníctva žalobkyne na základe návrhu žalovaného v č.k. 15C/52/2004-288“.

23. Ďalším podaním zo dňa 27. októbra 2014, doručeným súdu dňa 30. októbra 2014 žalobkyňa reaguje na výzvu súdu, aby ozrejmila ako dospela k sume 3.044,17 € žalobkyňa uvádza, že „Suma 3.044,17 € je polovica zo sumy nájomného za roky 2011 až 2013 (od januára do decembra) a po odrátaní preplatkov na nájomnom, t.j. sumy 864,67 € (1/2 zo sumy 1.729,34 €) činí výsledná čiastka k 31. decembru 2013 sumu 2.179,50 €. Zároveň žiadala od 1.1.2014 od žalovaného polovicu aktuálneho rozpisu mesačných zálohových platieb sumu 87,66 € (1/2 zo sumy 175,33 €)“.

24. Na pojednávaní dňa 5. novembra 2014 žalobkyňa predniesla, že trvá na podanom návrhu v zmysle jej (posledného) podania a domáha sa „Úhrady nájomného od 1/2011 do 12/2013 v sume 2.179,50 €, súdny poplatok 182,50 € a zároveň „chce si uplatniť úroky z omeškania“. Výpočet úrokov predložila v písomnom vyhotovení, ktoré bolo doručené protistrane na pojednávaní a ktoré sa v spise nachádza na č.l. 137 až 138.

25. Uvedené podania nechal súd prvej inštancie bez povšimnutia; nerozhodol o čiastočnom späťvzati návrhu.

26. Na pojednávaní žalobkyňa uviedla, že si uplatňuje nárok na úhradu nájomného len „tri roky“ spätne, čiže „2011 až 2013“. Na č.l. 134 sa nachádza informácia, že do 15 dní predloží upresnený návrh „časť jeho petitu“.

27. Podaním žalobkyne zo dňa 27. novembra 2014, ktoré bolo doručené súdu 28. novembra 2014, žalobkyňa „upresňuje“ znenie petitu žaloby a žiada, aby „žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.058,50 € spolu s 5,5 % úrokom z omeškania ročne od 9. januára 2014 do zaplatenia“. V uvedenom podaní špecifikuje sumy za roky 2011,2012,2013 a 2014.

28. Na pojednávaní dňa 7. januára 2015 zástupca žalobkyne upresnil, že ide o „vymáhanie platieb za obdobie od januára 2011 do októbra 2014“.

29. Na pojednávaní dňa 27. januára 2015 bol vyhlásený rozsudok, ktorým žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu 954,71 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 954,71 € od 9. septembra 2014 do zaplatenia do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti o zaplatenie prevyšujúcej istiny 7.989,23 € s príslušenstvom a o určenie úhrady nájomného konanie zastavil. V prevyšujúcom rozsahu návrh zamietol.

29. V preskúmvanej veci ako vyplýva z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa v priebehu konania niekoľkokrát doručila súdu návrh na zmenu žaloby, o ktorom súd prvej inštancie nerozhodol. Taktiež žalobkyňa počas konania niekoľkokrát vzala čiastočne späť žalobu, o ktorých taktiež súd prvej inštancie nerozhodol.

30. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

31. Aj keď v zmysle citovaného ustanovenia (§ 205 ods. 3 O.s.p.) dôvody odvolania nemožno po uplynutí odvolacej lehoty rozširovať, a aj keď podľa § 205 ods. 2 písm. a/, písm. b/ O.s.p. sú vady konania uvedené v § 221 ods. 1 O.s.p. alebo iné vady, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, samostatným odvolacím dôvodom, neznamená to, že odvolací súd nie je povinný tieto vady skúmať z úradnej povinnosti.

32. Citované ustanovenie § 212 ods. 1 O.s.p. síce určuje viazanosť odvolacieho súdu rozsahom a dôvodmi odvolania, no zároveň v ods. 2 aj v ods. 3 stanovuje výnimky z tejto zásady. To znamená, že pokiaľ ide o vady konania uvedené v § 221 ods. 1 O.s.p. a iné vady, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd na ne musí prihliadať, pričom nie je rozhodujúce, či boli uplatnené odvolateľmi ako samostatný odvolací dôvod alebo popri inom dôvode, resp. dôvodoch.

33. Pokiaľ Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 242 ods. 1 O.s.p. výslovne ukladal povinnosť dovolaciemu súdu v dovolacom konaní, (teda v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku), prihliadať na vady konania uvedené v § 237 a iné vady, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, aj keď neboli uplatnené v dovolaní, tým viac musí táto povinnosť súdu platiť aj v konaní o riadnom opravnom prostriedku (v odvolacom konaní). Iný výklad by podľa názoru odvolacieho súdu viedol k nežiaducej formálnosti odvolacieho konania odporujúcej zásade spravodlivej ochrany práv vyjadrenej v § 1 O.s.p..

34. Ako vyplýva z vyššie uvedeného na uvedené vady, ktorých sa súd prvej inštancie dopustil počas konania na súde prvej inštancie, t.j., že nerozhodol o návrhoch na zmenu žaloby a nerozhodol o čiastočnom späťvzatí žaloby, musel odvolací súd prihliadať, pretože ide o vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

35. Pretože odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom znamená porušenie práva na spravodlivý proces, zakladá nielen prípustnosť odvolania, ale aj jeho dôvodnosť, a tak dovolaciemu súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP neostalo iné ako zrušiť napadnutý rozsudok a podľa § 391 ods. 1,2 CSP vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

36. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní odstrániť vyššie uvedené pochybenia, ktorých sa súd prvej inštancie dopustil a rozhodnúť nielen o čiastočnom späťvzatí žaloby, ale aj o zmenách návrhu na začatie konania.

37. Po odstránení vyššie uvedených procesných vád povinnosťou súdu prvej inštancie bude opätovne vo veci konať a znovu vo veci rozhodnúť.

38. Aj keď odvolací súd zrušil rozsudok pre hrubé procesné vady, považuje za potrebné k skutkovému stavu, ktorý súd prvej inštancie zisťoval poznamenať, že z doposiaľ vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný v predmetnom byte nebýva od 28. septembra 2001.

39. Žalobkyňa uviedla, že žalovaný dobrovoľne opustil predmetnú nehnuteľnosť.

40. Žalovaný počas konania tvrdil, že z bytu odišiel po odcudzení jeho osobných dokladov a po neznesiteľnom psychickom napadaní pred maloletými deťmi. Opakovane tvrdil, že žalobkyňa mu znemožnila prístup do bytu vymieňaním zámkov na vchodových dverách.

41. V ďalšom konaní je potrebné odstrániť rozpory ohľadom zistenia, či žalovaný dobrovoľne opustil byt, alebo či mu žalobkyňa znemožnila prístup do bytu výmenou zámkov.

42. Ak sa totiž v ďalšom konaní preukáže tvrdenie žalovaného, že predmetný byt neužíval, lebo mu žalobkyňa znemožnila prístup do bytu vymieňaním zámkov na byte, potom žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne neobohatí, ak v rozhodnom období nemal vôbec prístup do bytu.

43. V ďalšom konaní je potrebné, aby súd prvej inštancie vo veci vzal do úvahy všetky dôkazy vyplývajúce z obsahu spisu, v kontexte tohto zrušujúceho uznesenia, a vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 CSP, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti s tým, aby starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu a s prihliadnutím aj na uplatnené odvolacie námietky žalobkyne a ako aj odvolacie námietky žalovaného, a vo veci opätovne rozhodol. Náležitosti odôvodnenia rozhodnutia sú upravené v § 220 ods. 2 -4 CSP.

44. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

45. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).